

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 16. De misericordia Dei peccatorem adpœnitentiam recipientis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

September.

DIES XVI.

De Misericordia Dei Peccatorem ad poenitentiam recipientis.

I.

Christo nihil adeo cordi fuit, quam nobis demonstrare suam in peccatores misericordiam, quamque promptus esset ad eos per poenitentiam recipiendos. Incassum Pharisei ea re offendeabantur, incassum eum peccatorum amicum appellabant. Hanc enim exprobrationem gaudij, gloriæque argumentum sibi esse judicabat, malebaturque, ut illi de sanctitate, quam misericordia sua ambigerent. Affirmabat libere, se non justorum, sed peccatorum causam venisse, ægros, non verò sanos à se veluti medico charitatis studiosissimo quæri. Laudat, excusat, & prætulera arroganti Phariseo humilem publicanum, quantumvis gravium peccatorum reum. Magdalenam infamem illam, & sceleratam faminam non modò clementer in gratiam receperat, sed & illius defendendæ munus sibi impoluerat, eamque prædicat. Sancto quodam astu mulierem adulteram legis

September. rigori, & falso Phariseorum zelo subtraxerat; & contentus, eam crimen suum fuisse confessam, aliam ei poenitentiam non injunxit, quam verecundiam, & dolorem de offenso Servatore, charitatis tantopere studio. In parabola boni pastoris, qui tanto cum ardore errantem quaerit oviculam, ostenderat admiranda sua in quaerendis peccatoribus desideria. Haec omnia necdum ei sufficebant: cum enim vereretur, ne amorem, & misericordiam suam in miseros peccatores non satis conciperemus, eam mirabili modo in parabola Filij prodigi exprimenda nobis demonstrare voluit.

II. Servatori jucundum fuit omnes circumstantias perversae vitae à filio prodigo traductae nobis indicare, ut Patris misericordiam eidem ignoscentis melius conciperemus. Filius hic ingratus in nulla re bono Patri æquum se praestat, qui ipsum tenerimè dilexerat, & tam sollicitè educarat, postulat is ab illo legitimam suam, & non habita ratione admonitionum, neque blanditiarum, nec doloris, quem suo discessu Patri allaturus esset, lætabundus cum deserit. Vix ab eo discessit, cum beneficiorum, & admonitionum ipsius oblitus omnis generis pravitatibus se addicit

ram

tam profusè, ut intra breve tempus ingen-
tes opes dilapider, seque ad mendicitatem,
& necessitatem serviendi, atque ad porcos
pascendos demittendi redactum esse depre-
hendat. An non agendi ratio, & miseria
filij prodigi imago quædam est vitæ, &
miseriæ tuæ? an vita adeò perversa, o-
mniumque beneficiorum oblita ansam da-
re poterat infelici huic filio sperandi, se
denuò inventurum quasdam benignitatis
reliquias in corde Patris tam crudeliter of-
fensi, & ad justissimam iram provocati?
si is, non nisi iniquum cum Patre suo agen-
di modum, & turpissimum ingrati sui ani-
mi vitium examinasset, næ is gravissimam
invenisset causam de minima ope impe-
tranda desperandi; sed benignitatis pristi-
næ Patris sui erga se memor credit, se in a-
more inexhausto cordis paterni reperire
posse spem aliquam è miserijs suis emer-
gendi: plenus proinde confusione, dolore,
& confidentia ad Patrem suum redire, ad
pedes illius, quem offenderat, se proster-
nere, ejusque misericordiæ se penitus com-
mittere statuit. Si filij prodigi effræna-
tam vivendi licentiam imitatus es, cur e-
jus confusionem, dolorem, confidentiam,
& ad Patrem revertendi promptitudinem
non imitaris?

S

III. In-

September.

III. Infelix iste filius tremens, & confusus revertitur ad aedes Patris sui, ad ejus se pedes abjecturus; non quaerit reconciliatorem, aliud praeter cor Patris non desiderat; pristina Parentis benignitas polliceri ipsi viderur benevolentiam, qua in posterum quoque fruiturus esset. Neque fallitur: vix enim Pater suus eum contipicit, cum ipsum, quamvis longius abesset, quam oculi ejus eum discernere, paternus animus eum cognoscit; status miser, in quo erat, non impedit, quod minus eum filium suum esse adverteret. Nulla proin gravitatis, ætatis, imbecillitatis suæ habitata ratione, nec, quam ingratum se filius exhibuisset, memor, Patrem solummodo se esse reputans, obviam illi currit, & ne leviter quidem ei exprobratâ dissolutionis vitæ licentiâ cadit super collum ejus, & osculatur eum, pectori eum suo apprimat, lacrymis suis rigat, blanditijs favores jungit, eumque eleganti veste indui jubet, lautas ei epulas parat, & ad id omnes invitat, gaudij sui futuros participes. Possuntne omnia paternæ hujus benevolentiae argumenta, quæ nobis ipsemet, mi Deus, ad confidentiam nostram animandam enarrare voluisti, comparari illi benevolentiae, quam peccatori exhibes? atque adeo, li

cēs

cetera vita mea sceleratior esset, vitâ filij prodigi, an non in misericordia tua sperare deberem certò mihi persuadens, me à te benignè excipiendum?

Septemb. er.

Tantum abest, ut me repulsurus, ut etiam è morum meorum emendatione gaudium percipiturus sis.

Pater, peccavi in cælum, & coram te; jam non sum dignus vocari filius tuus.

Luc. 15. 18.

Talis vita mea; nunquid vita, Deus meus. Aug. 1. Conf. c. 3.

DIES XVII.

De Spiritu Pœnitentiæ.

I.

Non satis est, externas pœnitentiæ species habere, sed ejusdem habere spiritum oportet. Primis Ecclesiæ temporibus nihil erat hoc pœnitentiæ spiritu communius, licet innocentes Christianorum mores eum, ut videtur, minus redderent necessarium. Nunc verò rarius nihil est, cum tamen morum corruptela eum penitus esse necessarium ostendat. Si Spiritus iste animum aliquem occupavit, fieri non potest, ut in eo non procreet tres effectus.

§ 2

Pri-